

II.

OGLASNIK LAVANTINSKE ŠKOFIJE

Vsebina: 3. Pastirski list za leto 1930. — 4. Postna postava za leto 1930. — 5. Zahvala svetega Očeta za Petrov novčič in za misijonske darove iz leta 1929. — 6. Molitev za Nj. Veličanstvo kralja. — 7. Statistika duhovnih vaj za duhovnike v letu 1929. — 8. Quaestiones theologicae 1930. — 9. Vprašanja za pastoralne konference 1930. — 10. Župnijski izpiti v letu 1930. — 11. Examen triennale ineundum anno 1930. — 12. Sveta olja. — 13. Cena uradnih tiskovin 1930. — 14. Slostvo. — 15. Tečaji duhovnih vaj v prvem četrletju 1930 v Ljubljani. — 16. Osebna naznanila.

3.

Pastirski list za leto 1930.

Andrej,

po usmiljenju božjem in apostolskega sedeža milosti škof lavantinski in apostolski administrator Slovenske Krajine, vsem ljubim vernikom pozdrav in blagoslov v Gospodu Jezusu Kristusu.

Preljubi verniki!

Skoro poteče sedem let, kar bivam in delujem med Vami v lepi lavantinski škofiji. Obvozil in obhodil sem z malimi izjemami vse Vaše župnije, pridigoval v Vaših cerkvah in delil zakrament sv. birme. Hkrati sem obhajal odrasle in mladino, deleč jim najsvetejši zakrament Rešnjega Telesa. In moram reči: z največjim veseljem so me navdajali Vaši otroci, ki so v zgodnjih letih pristopali k sv. obhajilu. Dostikrat sem se natihem bal, da se dogodi radi zgodnje mladosti otrok kaka neprimolika, vnemarnost ali nerodnost. Toda nikoli. Nedolžna deca so se vedli kakor tisti otroci, ki jim je Kristus klical: Pustite otročiče, da pridejo k meni, in nikar jim ne branite! (Mat. 19, 14.)

Zakaj Vam to pripovedujem? Zato, da odbijem tisti izgovor, ki so ga verniki imeli, ko je prišlo dovoljenje od sv. Očeta Pija X., naj bi se otroci obhajali v zgodnji mladosti, češ, saj so premladi, nevedni, otročji in ne vedo, koga prejmejo. Preljubi verniki! Nič tega! Otroci se pri sv. obhajilu vedejo tako, da je za nas odrasle ganljivo. Le pripraviti jih je treba tudi v domači hiši. Potem bodo rastli v starosti, modrosti in umnosti pri Bogu in pri ljudeh. (Lk. 2, 52.)

Toda ne mislim Vam nadalje govoriti o obhajilu otrok. Pač pa bi rad danes iz lastne izkušnje Vam obnovil zavest večkratnega sv. obhajila. Po svetovni vojski se razburjenost, nevera, razuzdanost še po vseh krajih več ali manj kažejo, zlasti po mestih. Tu mi v misel prihaja beseda preroka Jeremije (2, 13), kličočega izvoljenemu ljudstvu: Mene (Boga), stu-

denec žive vode so zapustili in so si skopali kapnice, kapnice predrte, ki ne morejo držati vode.

Predragi! Ali ni beseda prerokova živa slika tudi naših dni? Ali jih ni toliko, ki iščejo svojo srečo tam, kjer je najti ne morejo? Ali jih ni, žal, toliko, ki so se odvrnili od studenca žive vode, ki nam teče s križa Kristusovega? Za svetne skrbi in dela se trudijo, v svetnem blagu, denarju in bogastvu iščejo svojo srečo, za posvetno življenje, uživanje in veselje se pehajo, upirajo in trudijo, na vse, kar je posmrtno, božje in nebeško pa pozabijo. Te zdramiti in k Bogu pripeljati je moja najvišja in najpotrebnejša naloga.

Preljubi! Presveto Rešnje Telo je najboljši pripomoček, da ostanemo s Kristusom, Njegovo cerkvijo združeni in si za večnost prizadevamo. Le pomislimo: tukaj je pričujoč Jezus Kristus, ki je svoje ljubil do konca; tisti dobri Oče, ki sinu napravi veselo gostijo; tisti prisrčni prijatelj, ki je zvest v ljubezni do konca in ima vse za svoje prijatelje, ki njegove zapovedi izpolnjujejo; tisti dobri učenik, ki ima besede večnega življenja in uči prečudne čednosti; tisti dušni zdravnik, ki ozdravi dušo vseh ran in slabosti, kakor nekdanj slepe in gobave; tisti dobri pastir, ki vodi svojo čredo na dobro pašo in jo nasituje z lastnim mesom; tisti zvesti ženin, ki drago odkupljeno dušo ljubi, oskrbuje in želi srečno storiti. Ko bi to pomislili, ali bi se ne šteli srečnih, da imamo v resnici, kar so pravični stare zaveze želeli, pa samo v podobi imeli? Ali bi ne hiteli za Njim, kakor evangeljska množica, da bi nas nasitil; ali bi ga ne sprejeli z veseljem, kakor Cahej, da bi tudi nam ž njim zveličanje došlo? O, da bi spoznal dar božji in kdo je ta, ki je pričujoč in vabi!

Jezus sam pa prisrčno priporoča in celo zapoveduje zauživati to nebeško mano. Iščite si jedi, ki ne mine, ampak ostane v večno življenje, ki Vam jo bo dal Sin človekov. On vse vabi in kliče: Pridite k meni vsi, ki trpite in ste obteženi, in Vas bom poživil. On nas uči to potrebo v priliki o vinski trti: Jaz sem trta, vi mladike; kdor v meni ostane in jaz v njem, obrodi mnogo sadu, ker brez mene nič ne morete.

In že ob priložnosti, ko je obljubil to prečudno jed, vsem strogo zapreti: Resnično, resnično Vam povem, ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Že s tem naznanjuje, da ima biti naši duši živež, ker nam to skrivnost dá pod podobo kruha, ki je navadni živež za naše telo.

Če je pa že pravičnemu toliko potreben za stanovitnost, je gotovo še bolj onemu, ki je bil že od greha ranjen. Kakor po telesni bolezni v truplu še slabost ostane, za katero je še posebne pomoči treba, prav tako je tudi tisti, ki je s pokoro greha ozdravljen, še preslab za novo vojskovanje in potrebuje močnega zdravila. Kdor ima bolečine, piše sv. Ambrož, išče zdravila; bolečina je naš greh, zdravilo pa je ne-

beški, prečastiti zakrament. In kako bi ne bili potrjeni in za vse dobro vneti, ko se z Jezusom natanko sklenemo, da smemo s sv. Pavlom reči: Ne živim jaz, marveč Kristus živi v meni; kakor nas Jezus sam zagotovi: Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem. — Kaj je storilo goreče božje služabnike, da so jim bili meči kakor cvetlice, in oglje kakor rože? Vsak sme reči s sv. Pavlom: Kdo nas bo ločil od ljubezni Kristusove? Svest sem si, da ne smrt, ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne oblasti, ne kaka druga stvar nas ne bo ločila od ljubezni božje, ki je v Kristusu Jezusu, Gospodu našem.

To moč sv. zakramenta so dobro spoznali sveti očetje in ga zato tako srčno priporočajo. Sv. Ciril piše: Kristus ukroti v naših udih postavo mesa in obudi strah božji, ozdravi bolne, vzdigne tega, ki je padel in kot dobri pastir dá svoje življenje za svoje ovce. In sv. Bernard piše: Če kdo izmed vas ne občuti toliko izkušnjav do jeze, nečistosti ali drugih strasti, se ima zahvaliti najsvetejšemu zakramentu. Vsi sveti očetje imajo večkratno prejemanje sv. Rešnjega Telesa za znamenje izvoljenja po Jezusovi oblubi: Kdor jé ta kruh, bo živel vekomaj. Nasproti pa pravijo: Kdor se loči od Gospodove mize, se loči od večnega življenja.

Zato se Vam ne sme čudno zdeti, ako sv. Cerkev zlasti novejši čas, ko se je pač potreba zaradi mlačnosti kristjanov bolj očitó pokazala, s posebno vnemo vabi vernike k mizi Gospodovi. Zato pravi sv. Tridentinski zbor: Sveti cerkveni zbor svari, opominja, prosi in roti prav z očetovskim srcem . . . da naj verniki te presvete skrivnosti Jezusovega mesa s toliko pobožnostjo in molitvijo srca obhajajo, s tolikim počeščenjem verujejo in molijo, da bodo vredni ta nebeški kruh prav pogosto prejemati . . .

Dobro se še spominjam, kako je papež Leon XIII. blagega spomina v svoji okrožnici o najsvetejšem zakramentu vernike širom sveta opominjal, naj se oklenejo z živo vero Jezusa Kristusa v tem zakramentu ljubezni. Kakor njegova oporoka se glasé besede: »Na to se mora posebno delovati, da se zopet oživi pogostni prejem svetega obhajila pri vseh narodih katoliškega sveta.«

Leonov naslednik Pij X. je izdal zaporedoma več okrožnic in odlokov, iz katerih se jasno vidi, na kak način želi, da se izvrši njegova želja: vse prenoviti v Kristusu. Dne 20. decembra 1905 je objavil pismo, v katerem vabi prav srčno vse vernike, naj bi zauživali nebeški kruh večkrat, če mogoče vsak dan, prav kakor prvi kristjani. Pogosto in vsakdanje sv. obhajilo — pravi — bodi dovoljeno zato, ker Kristus naš Gospod in katoliška Cerkev to silno želita vsem

kristjanom vsake vrste in stanu, tako da se ne sme tega braniti nikomur, ki je v stanu milosti ter z dobrim in pobožnim namenom hoče pristopiti k mizi Gospodovi.

Posebno začudenje pa je vzbudil odlok z dne 8. avgusta 1910, v katerem papež Pij X. po Kristusovem zgledu otročiče vabi k sv. mizi Gospodovi. Dotlej je bila namreč skoro povsod navada, da so otroci šele potem pristopili prvič k sv. obhajilu, ko so bili v verskih resnicah že dovolj podučeni. Na mnogih krajih je veljalo prvo sveto obhajilo kot konec verske vzgoje pri šolski mladini. Tako so pristopali dečki in deklice šele z 12. ali celo 14. letom prvič k mizi Gospodovi. V zgoraj omenjenem odluku pa sv. Oče pobija stare predsodke o pozni starosti in izredni pripravi otrok za prvo sveto obhajilo. Ondi namreč dokazuje vrhovni učenik svete katoliške Cerkve, da je otrok zrel za sv. spoved in obhajilo, ko začne misliti, t. j. nekako okrog sedmega leta. Za prvo spoved in prvo sv. obhajilo ni nikakor treba znati popolnoma in temeljito krščanskega nauka, ampak dovolj je, če otrok pozna po svoji zmožnosti neobhodno potrebne resnice svete vere ter razločuje angeljski kruh od navadnega kruha.

Ko je nastala svetovna vojska l. 1914., je kmalu nato papež Pij X. zatisnil svoje trudne oči in za njim je bil izvoljen Benedikt XV., kateri je v smislu določil svojega predhodnika zapovedal, naj se otroci obojega spola po celem svetu dne 30. julija 1916 lepo pripravijo za sv. obhajilo in je pobožno sprejmejo po namenu sv. Očeta. Namen je bil, da bi ljubi Jezus po nedolžnih otrokih odvrnil strašno šibo svetovne vojske in bi se zopet po širnem svetu ljubi mir nastanil.

Sedanji sv. Oče Pij XI. pa je vzbujal in navduševal vernike za evharistične kongrese, ki so se vsako leto obhajali po raznih mestih sveta. Dne 7. decembra l. 1928. je v svojem nagovoru zaklical celemu svetu: Komu ni znano, koliko so evharistični kongresi, kjerkoli po svetu so se vršili, pripomogli, da se je vera med narodi poživila, pobožnost utrdila in kršč. življenje prenovilo!

Preljubi! Že iz tega, kar sem Vam iz cerkvene zgodovine danes omenil, lahko spoznate, da je Cerkev po svojih vodnikih, po namestnikih Jezusa Kristusa vsekdar priporočala, vabila vernike, naj zvesti ostanejo zapovedim Jezusa Kristusa in naj se zlasti pogosto pripravijo za sv. obhajilo, naj vredno prejemajo zakrament sv. Rešnjega Telesa.

In vendar! Toliko in toliko jih je, ki sicer poznajo verske resnice, vedo, kdo je Jezus Kristus, znajo, kaj je sveto obhajilo in kaj nam podeli, a vendar stoje daleč proč od svete večerje, kakor da bi jih nihče ne bil nanjo povabil. Zakaj to?

Odgovarjam z besedo apostolovo: Med vami je veliko bolnih in slabotnih in mnogo jih spi. (I. Kor. 11, 30.) Oh koliko jih je, ki bi se s pridom bližali angeljski mizi, toda zaostanejo, ker jih bolj mika svet, kakor sveto Telo. In pa kako neumestni so njih izgovori!

Prvi pravi: Nimam časa! Zdi se mi podoben tistim evangelijskim svatom, ki so bili povabljeni na večerjo, a so se izgovarjali s svojimi opravki. Ne tajim sicer, da jih je mnogo, ki v delavnikih nimajo časa, toda ob nedeljah in praznikih? Prijatelj moj, roko na srce! Ali ne bi mogel tvegati nekoliko časa za Kristusa, ki te vabi k angeljski mizi? Ne, čas se bo dobil, samo da je tvoja volja trdna, tvoja ljubezen zvesta. In če bi bil prav zelo zakopan v posle, ravnaj po nasvetu sv. Magdalene Paciške, ki pravi: Vse Bogu daruj za pripravo, kar počneš; vse stori iz namena, da bi samo Bogu ugajal, in pojdi pokojen k sv. obhajilu in Gospod bo prečudno blagoslovil tvoje delo.

Zakaj se torej bojiš, da boš zamudil svoja opravila zaradi pogostnega sv. obhajila, ko brez Boga sploh ne moreš ničesar in je vse tvoje delo in podjetje odvisno od božjega blagoslova? Ravno nasprotno, kdor ima dosti posla in odgovornosti, naj išče uspeha in moči pri Bogu!

Drugi pravi: Se ne znam vredno pripraviti. Res je sicer, da se je treba resno pripraviti, kakor že sv. apostol opominja: Človek naj presodi sam sebe in potem naj je od tega kruha (I. Kor. 2, 28); in diakon je v prvih časih pri službi božji resnobno klical: Sancta sanctis, t. j. svete reči so za svete ljudi. Res je pa tudi, da ko bi imel gorečnost apostolov, ljubezen mučenikov, čednosti spoznavavcev, bi ne bil vreden sprejeti živega Boga. A Jezus je poznal našo slabost in zato nas je dobrotljivo povabil, prav zato, da tukaj pomoč zadobimo. Prav zato, ker si slab, mladen, bolan, zauživaj jed močnih, stopi k ognju ljubezni, išči zdravnika! Prav njega prosi kakor gobavec: Gospod, očisti me! Kakor slepec: Daj, da vidim! Kakor stotnik: Reci le eno besedo, in ozdravljena bo moja duša! Ravnaj se po lepem pregovoru nekega svetega moža, ki pravi: Da moreš večkrat k sv. obhajilu iti, moraš sveto živeti, a da moreš sveto živeti, moraš iti večkrat k sv. obhajilu. Poslušaj, kako lepo te uči pobožni Tomaž Kempčan, ki piše: Pogosto pojdi k studentu milosti, ako se hočeš ozdraviti svojih strasti in slabosti.

Sicer pa, ali je res treba za sv. obhajilo tako izredne priprave? Ali ni naš Gospod povabil na svojo večerjo v evangeliju, ko so se povabljeni izgovarjali, uboge in hrome in slepe in kruljeve? Če bi bil ta zakrament povstavljen samo za nekaj tisoč svetnikov in svetnic, ki živijo na tem svetu, potem bi bili milijoni in milijoni drugih kristjanov vsi izključeni od nebeške večerje. To bi bilo strašno in grozno. Pomislimo na posled še to, da se ne obhajamo zategadelj, ker smo dobri in vredni, Boga sprejeti, ampak ker je On dober in milostljiv do nas, ne zato, ker sami to zaslužimo, ampak, ker je nam to potrebno.

Pojdi torej, kristjan moj, in izkusi, kako sladak je Gospod!

Tretji pravi: Kaj pa ljudje poreko, ako pojdem pogosto k sv. obhajilu. Kaj poreko? Posvetnjaki, to je res, z nevoljo gledajo pogostne obhajance, ni čuda, ker so jim živi očitki njih zanikarnosti. Izpottikajo se nad njimi kakor farizeji nad Kristusom, rekoč: Zakaj vaš

Učenik z grešniki in s cestninarji jé? Radi takih izgovorov pravi sv. Frančišek Saleški: Če te posvetni otroci vprašujejo, zakaj greš tolikokrat k sv. obhajilu, reci jim, da zato, da se svojih slabosti očiščuješ, svojih težav rešuješ, v svojih nadlogah tolažbo, v svojih križih in težavaх moč najdeš. Odgovarjaj jim pa tudi s prelepimi besedami istega svetnika: Dvojni ljudje potrebujejo pogostnega sv. obhajila, ti, ki so popolni, da se v popolnosti ohranijo, in ti, ki niso popolni, da popolnost dosežejo, bolni, da bi ozdraveli, zdravi, da bi ne oboleli. Povej jim, ljuba duša, da si nepopolna, slaba in bolehnna in zato ti je treba pogosto sprejeti tistega, ki je tvoja popolnost, tvoja moč in tvoj zdravnik. Pomisli naposled tudi besede sv. apostola Pavla: Ko bi želel ljudem ugajati, ne bil bi več Kristusov služabnik.

Četrty pravi: Saj katoliška Cerkev ne zahteva več kakor enkratno sv. obhajilo, in sicer o velikonočnem času. To je res, a pomniti moramo, da je to zadnja meja, ki jo je Cerkev postavila svojim vernikom. Zapoveduje ti namreč tako, da ne boš iz Cerkve izobčen in da ne izgubiš cerkvenega pogreba. Iz tega sledi jasno, da katoliška Cerkev želi, da se večkrat obhajamo. Kdo je pač tako trden, tako gotov, da ne izgubi v teku celega leta posvečujoče milosti božje in ne umrje na duši, ako ne zauživa večkrat nebeškega kruha? Prav sv. obhajilo nas očiščuje malih, vsakdanjih grehov, nas varuje smrtnih grehov, nam vzdržuje in obnavlja nadnaravno življenje.

Še eno bi opomnil, s čimer se zanikarni kristjani izgovarjajo: Pravijo namreč: Zakaj pa pogosto sv. obhajilo mnogim kristjanom malo ali celo nič ne koristi? — Žal, to se ne sme in ne more tajiti, da se najdejo tudi taki zgledi. Sveto obhajilo namreč ni popolnost, ampak najboljši pripomoček k popolnosti. Tam razsvetljuje, tam poživlja, tam užiga, kjer najde potrebno pripravo, odprto srce. Kakor solnce, četudi sveti, vendar zaprte izbe ne razsvetli, kakor ogenj, dasi gori, vendar mokrega lesa ne vžge, kakor jed, čeravno močna, vendar izprijenega želodca ne popravi: prav tako tudi milost božja, kjer ne najde voljnega, pripravljenega srca, ne more čudežev delati pri takih, ki iz zgolj navade, brez prave priprave h Gospodovi mizi pristopajo in brez zahvale odhajajo. A vprašam te, ljubi moj, kako da vidiš samo take, a si slep proti tolikim drugim lepim zgledom, ki ti živo kažejo obilni sad pogostnega sv. obhajila? Ali ne vidiš onih, ki so iz prevzetnih postali ponižni, iz srditih krotki, iz mrzlih goreči, ali ne vidiš tistih, ki jim je največje veselje bivati pri Jezusu, ki tako srčno žele se ž njim čim česče sklepati? Zakaj ne maraš uvaževati zgledov prvih kristjanov, ki so bili stanovitni v lomljenju kruha in zato vsi med seboj kakor eno srce in ena duša? Zakaj se nočeš naslajati ob zgledih svetnikov, o katerih se bere, da niso le po enkrat ali dvakrat na leto k sv. obhajilu pristopali, marveč kolikorkrat jim je bilo mogoče?

Otresimo se torej, predragi verniki, praznih izgovorov, ki so nam doslej branili k angeljski mizi, ne dajmo se strašiti tistim, o katerih pravi skrivno razodetje sv. Janeza: Poznam tvoja dela, ime imaš, da živiš, a si mrtev. —

Preljubi moji verniki!

Za sklep še eno misel. Ko sem lansko leto obiskal starodavno župnijo v Konjicah, me je ondotni župnik naprosil, naj bi zjutraj nagovoril in obhajal može in mladeniče, ki so v Apostolstvu mož. Rad sem to storil. A povem Vam, da me je ob tisti priliki do solz ganila navzočnost tolikih mož in mladeničev, ki javno izpoznavaajo in sprejemajo v svoja srca Odrešenika in Zveličarja našega Gospoda Jezusa Kristusa pri sv. obhajilu. Vem, da se tudi po drugih župnijah naše škofije širi Apostolstvo mož in s tem se širi in ohranja vera v Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu. Predragi! Naj se ohrani ta sveta vera, naj se širi Apostolstvo mož do zadnje vasi, do najvišje cerkve v škofiji. Potem se nam ni bati za naše družine. Od očeta in brata pojde ta vera do poznih rodov in bode oznanjevala neumorno zvestobo našega naroda do svojega Boga: Očeta, Sina in Duha svetega. Amen.

Maribor, na Svečnico 1.1930.

† Andrej, s. r.

škof in apost. administrator v Slovenski Krajini.

O p o m b a : Pastirski list naj čč. gg. dušni pastirji preberejo vernikom s prižnice v nedeljo Quinquagesima. Kjer se vrši služba božja v nemškem ali drugem jeziku, tam naj si čč. gg. po zgornjem pastirskem listu priredijo dotični prevod ter ga preberejo s prižnice, ali vsebinsko enako pridigo.

4.

Postna postava za leto 1930.

V zmislu občnih postnih zapovedi (Can. 1250—1254) in s papeškim pooblastilom, danim z odlokom svete konciljske kongregacije dne 13. novembra 1929, se določi za leto 1930 naslednja postna postava:

I. Dnevi, ob katerih je zapovedano, v jedi si pritrpati in obenem zdržati se mesa in mesne juhe, torej popolni ali strogi postni dnevi so:

1. Pepelnična sreda;
2. petki štiridesetdanskega posta in velika sobota dopoldne (od poldneva naprej neha vsak post);
3. petki kvatrnih tednov;
4. dnevi pred Binkoštimi, pred praznikom Marijinega vnebovzetja in Vseh svetnikov ter pred Božičem. Na dan pred Božičem preneha vsak post pri večerji.

II. Dnevi, ob katerih je sicer dovoljeno meso uživati, toda le enkrat na dan se nasititi, zjutraj in na večer pa le kaj malega zaužiti, so naslednji:

1. Vsi drugi dnevi štiridesetdanskega posta razen nedelj;
2. srede in sobote štirih kvatrnih tednov.

Vse te dni, ob katerih je le zapovedano si pri jedi pritrgati, je vernikom dovoljeno uživati mesne jedi tudi pri večerji. Tudi se more obed zamenjati z večernim okrepčilom, dovoljeno je torej, da opoldne le kaj malega zaužijemo, pa se zvečer nasitimo ali imamo glavno kosilo. Ni prepovedano uživati pri isti pojedini ribe in meso.

III. Dnevi, ob katerih je prepovedano le uživanje mesa in mesne juhe, so vsi ostali petki celega leta.

Ob vseh postnih dneh je dovoljeno uživanje mlečnih in jajčnih jedi ter ra-ba mesne zabele ali živalske maščobe.

Ob omenjenih postnih dneh so se dolžni zdržati mesnih jedi vsi, ki so izpolnili 7. leto; pritrgati si pri jedi pa so dolžni vsi verniki od izpolnjenega 21. do začetega 60. leta.

IV. Ob nedeljah in zapovedanih praznikih preneha vsak post, bodisi da bi bilo treba zdržati se mesnih jedi ali si pritrgati ali oboje. To velja tudi za odpravljenе praznike, ako se še slovesno obhajao z redno službo božjo. Post ob dneh pred prazniki se ne preloži na prejšnji dan, ampak izostane, ako pride ta dan na nedeljo ali praznik.

V. Olajšave postne zapovedi:

1. V kraju, kjer se ob postnih dneh vrši sejem in se shaja mnogo ljudstva, ni nobenega posta. To velja le za kraj, kjer je sejem, torej ne za druge kraje, ki še morda spadajo k isti župniji.

2. Vse postne dni v letu razen dneva pred Božičem in velikega petka smejo mesne jedi uživati in niso dolžni si pritrgati pri jedi: vojaki, orožniki, policijski in finančni stražniki z družino.

3. Vse dni razen dneva pred Božičem in velikega petka smejo mesne jedi uživati: delavci v rudokopih in tovarnah in njih družine; sprevodniki na železnicah in parnikih; potniki, ki morajo obedovati v železniških ali parniških gostilnah; osebe, ki so zaradi zdravljenja v zdraviliščih, s svojo družino; vsi, ki so primorani jesti v gostilnah ali si dobivati hrano iz gostiln; oni, ki so od drugih odvisni in si ne morejo oskrbeti postnih jedi, ali ki živijo skupno z družino, ki jim ne nudi postnih jedi; slednjič kaznjenci v javnih ječah kakor tudi njih uradniki in stražniki z družino.

VI. Pripomni se še tole:

a) Vsem, ki uživajo mesne jedi ob sobotah štiridesetdanskega posta, ob sredah in sobotah kvatrnih tednov in kadarkoli pride zapovedan praznik v postnem času ali kateri odpravljenih praznikov, ki pa se še slovesno obhaja, na postni dan, kaor tudi vsem, ki se poslužujejo olajšav, navedenih v točki V., se priporoča, naj tisti dan pobožno in v duhu pokore molijo Očenaš in Češčeno Marijo v čast bridkemu trpljenju Gospoda našega Jezusa Kristusa.

Posebej se še v Gospodu opominjajo vsi verniki, da si naj prizadevljejo po svojih močeh, to od svetega Očeta dovoljeno olajšavo postne zapovedi nadomeščati z drugimi pobožnimi deli, zlasti s tem, da obilneje opravljajo dobra dela krščanskega usmiljenja ter podpirajo ubožce in siromake.

b) Župniki imajo po kánonu 1245 § 1. oblast, da v posebnih slučajih iz pravičnega vzroka posameznim župljanom in posameznim družinam tudi takrat, če se nahajajo izven župnije, in v svoji župniji tudi tujcem izpregledajo postno zapoved, bodi pritrgati si pri jedi, bodi zdržati se mesnih jedi, kakor tudi oboje. Izpovedniki morejo presoјati, če je kdo od posta izvzet iz posebnih od Cerkve priznanih razlogov; tako niso dolžni pritrgati si pri jedi bolniki in tisti, ki morajo opravljati prav težka dela.

Končno se odloči vsled pooblaščenja izdanega od svete konciljske kongregacije dne 3. maja 1926, da se čas za opravljanje svete spovedi in za sprejem

svetega velikonočnega obhajila začne s 1. postno nedeljo in se konča s 1. nedeljo po Binkošti ali s praznikom presvete Trojice. Verniki se opomnijo na starodavno cerkveno določbo in hvalevredno navado, da sveto velikonočno obhajilo, ako mogoče, prejmejo v domači župnijski cerkvi. Vrh tega se še pripomni, da so od 1. adventne nedelje do Božiča in od pepelnične srede do Velike noči prepovedane šumne ženitne svečanosti in veselice.

V Mariboru, dne 15. februarja 1930.

† Andrej l. r., škof.

O p o m b a. Postna postava naj se vernikom prebere s prižnice v nedeljo Quinquagesima. Med letom naj se še vsak post posebej oznani prejšnjo nedeljo. — Postna postava v nemškem jeziku (Fastenordnung) se nahaja v škofijskem Oglasniku 1928, I, 3, str. 14.

5.

Zahvala svetega Očeta

za Petrov novčič in za misijonske darove iz leta 1929.

S pismom od 8. decembra 1929, števil. 2237, je škofijski ordinariat poročal svetemu Očetu, kar se je tekom leta v lavantinski škofiji izvršilo dobrega in lepega v spomin Njegovega zlatomašniškega jubileja, in Mu je k zlati maši izrazil v imenu vseh škofljanov spoštljive čestitke in dobre želje. Obenem s pismom je vposlal v letu 1929 nabrane darove za Petrov novčič in za razne misijonske namene.

Ko je sveti Oče dne 21. decembra 1929 sprejel v avdijenci za prevzvišenim knezoškofom ljubljanskim pomožnega škofa lavantinskega, in kmalu na to slovenske romarje, se je posebej zahvalil, kakor za vse molitve in zanj darovana dobra dela, tako za poslane Mu mile darove. V zahvalo je izrecno blagoslovil v Rimu navzoče in one, ki so ostali doma, rekoč, da »blagoslavlja, kakor si pričujoči želijo, osebe in stvari, želje in namene, in vse, kar kdo nosi v svojem srcu«.

Razentega je došlo našemu prevzvišenemu Nadpastirju zahvalno pismo, ki se glasi:

Iz Vatikana, dne 17. januarja 1930.

Presvetli in prečastiti gospod!

Ob zatonu že petdesetega leta, odkar je sveti Oče prvokrat daroval božjo daritev, Ti Tvoja vdana ljubezen do Njega ni dala miru, da Mu ne bi v svojem in svojih imenu naznanil s prelubeznivim pismom dobrih želj in čestitk, pa Mu obenem opisal mnogoterih, v tem letu tam izvršenih dobrih del.

Za te dokaze ljubezni, in enako za Petrov novčič ter za vposlane misijonske darove, izreka sveti Oče dolžno zahvalo in Vam, visoko ceneč v svojem očetovskem srcu Vašo vdanost, želi in prosi od božjega Deteta, karkoli je najboljše in vse, kar je zveličavno.

Te nebeške darove naj Vam prinese Apostolski blagoslov, ki ga sveti Oče, kakor Tebi, tako vsem, Tvoji nadpastirski skrbi izročeni duhovnikom in vernikom, poln ljubezni v Gospodu podeljuje.

Jaz pa, ki Ti to sporočam, Te z dolžnim spoštovanjem rad zagotavljam, da sem

Tvoji Prevzvišenosti prevdani

Peter kardinal Gasparri, l. r.

Pohvalne besede najvišjega Poglavarja svete Cerkve, združene z apostolskim ali papeškim blagoslovom, naj nas izpodbujajo, da ostanemo zvesti v sveti veri in v lepem krščanskem življenju, pa da se ne ustrašimo nobenih žrtev za dobro stvar.

Ohrani, Gospod, našega papeža Pija, poživilaj in osrečuj ga na zemlji, in ne daj ga v roke njegovim sovražnikom!

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

O p o m b a. Zgornja zahvala svetega Očeta naj se na označeni način priobči vernikom s prižnice.

6.

Molitev za Nj. Veličanstvo kralja.

Naznanilo se je škofijskemu ordinariatu, da so dušni pastirji različnega mnenja glede molitve za Nj. Veličanstvo kralja p o l i t a n i j a h.

Častivredna duhovščina se opozori, da se je slavljenje državnih narodnih praznikov k o n č n o uredilo po naročilu v »Lavantinske škofije uradnem listu« 1. 1921, št. 10, str. 91.

Po tem naročilu se opravi molitev za Nj. Veličanstvo kralja s a m o na državne narodne praznike po predpisani cerkveni službi božji.

7.

Statistika duh. vaj za duhovnike v letu 1929.

Izmed 456 svetnih duhovnikov lavant. škofije se je tekom leta 1929 po določilih kan. 126 udeležilo duh. vaj za duhovnike 172 duhovnikov, in sicer: a) skupnih duh. vaj v mariborskem dijaškem semenišču pod vodstvom mč. msgr. dr. Jakoba Ukmar, konsist. svetnika iz Trsta: 48; b) skupnih duh. vaj v Rogški Slatini pod vodstvom mč. msgr. dr. Josipa Ujčić, vseučilišnega prof. v Ljubljani: 76; c) v Domu duh. vaj v Ljubljani: 26; č) v bogosl. semenišču v Mariboru: 6; d) v raznih redovniških hišah: 16.

Če že vsakoletne duh. vaje niso edino sredstvo za ohranitev notranjega duh. življenja, jih vendar svetniški papež Pij X. v znani okrožnici »Haerent animo« z dne 4. avg. 1908 (Exhortatio ad clerum) prišteva med p r v a sredstva duhovnega življenja. Piše namreč: »Est primum (subsidium) . . . pius animae recessus ad e x e r c i t i a , quae vocant, spiritualia, annuus, si fieri possit, vel apud se singulatim, vel potius una cum aliis, unde largior esse fructus consuevit; salvis Episcoporum praescriptis.« Na nas je, mč. sobratje, ali bo ostalo priporočilo letnih duh. vaj le svetel ideal ali pa razveseljiva resnica!

8.

Quaestiones theologicae 1930.

(Synod. Lavant. 1896 cap. XVI. B. pag. 362.)

1. Quid requiritur ad licitam, quid ad validam assistantiam matrimonii iuxta ius canonicum et ius civile?

2. Pojasni naj se katoliški in pravoslavni pouk o Petrovem prvenstvu (primatu).

Literatura: Dr. Fr. Grivec: Cerkev; isti: Pravoslavje. M. Jugie; Theologia dogmatica christianor. orientalium,

Vprašanja za pastoralne konference 1930.

1. Katera sredstva se priporočajo za pritegnitev vernikov k udeležbi in k pobožnemu slušanju sv. maše? Kje in kako bi se lahko izvedlo živahnije sodelovanje vernikov z duhovnikom pri sv. maši? (Missa recitata.)

Literaturo glej: A. Karo: Liturgično gibanje. *Spomenica*, str. 161—171.

2. Priredila se bodo točna navodila za dekanijske vizitacije. Gospodje dekani naj predložijo z ozirom na doslej veljavna sinodalna določila iz leta 1896 »De visitatione canonica per decanos facienda« str. 377 pismeno svoje izpreminjevalne predloge, pripombe, nasvete in želje: a) glede obreda dek. vizitacije, b) glede predmetov vizitacije in c) glede vizitacijskega zapisnika.

10.

Župnijski izpiti

se bodo vršili leta 1930 v dnevih 29. in 30. aprila, 1. maja ter 2. 3. in 4. septembra v škofijski pisarni v Mariboru. Prošnje za pripust k župnijskemu izpitu je treba najmanj 14 dni pred izkušnjo predložiti škofijskemu ordinariatu po pristojnem dekanijskem uradu. (Actiones et constitutiones Synodi dioecesanæ anno 1900 peractæ. Maribor, 1901. Cap. LVI. pag. 563 seq. lit. a.)

11.

Examen triennale ineundum anno 1930.

Ad examen triennale iuxta canonem 130 Codicis iuris canonici,¹ subeundum e Iure canonico die 11. Septembris 1930 hora 9. ante meridiem in pr.-episc. consistoriali cancellaria in Maribor, hisce invitantur omnes sacerdotes saeculares, qui annis 1927, 1928, 1929, expleto studiorum curriculo, in dioecesi Lavantina curam animarum ingressi sunt. Qui examinandi pro anno labente a pensis theologicis exarandis dispensantur.

12.

Sveta olja

se bodo delila po navadi na Veliki četrtek v škofijski pisarni. Posodice naj se poprej skrbno osnažijo.

13.

Cena uradnih tiskovin 1930.

Cena za Oglasnik lavantinske škofije 1930 znaša 50 Din, za Direktorij 20 Din, za Šematizem 40 Din.

¹ Folium officiale dioec. Lav. 1919. Num. I. alin. 12. pag. 25. sq.

14.

Slovstvo.

Priručnik parbenog postopka kod cerkvenih ženiidbenih sudova. Priredio A. Curinaldi D. J., Split 1930, Hrvatska knjižara. — Delo je spisal profesor cerkvenega prava na nadškofijskem bogoslovnem učilišču v Sarajevu, znan strokovnjak in praktik, zato je prav dobro in tudi dovolj izčrpno. Avtor ne podaja suhega prevoda kanonov, ampak jih razlaga in pojasnjuje ter daje tako navodila za postopanje v vseh rednih in povprečnih slučajih. Radi tega se delo samo priporoča. — Cena nevezanemu izvodu je 80 Din, vezanemu v platno 100 Din.

15.

Tečaji duhovnih vaj

v prvem četrtletju 1930. v Domu duhovnih vaj v Ljubljani.

Za mladeniče: od 22. do 26. marca; od 29. marca do 2. aprila. — Za moške: od 15. do 19. marca.

Vsak tečaj se začne zvečer prvega in konča zjutraj drugega zgoraj imenovanih dni. Udeleženci naj bodo v »Domu« do 6. ure zvečer prvega dne. Za udeležbo naj se pravočasno priglase. Oskrbnina za ves čas 120 Din. Naslov: Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

16.

Osebna naznanila.

Imenovan je bil p. n. g. kanonik Pavel Žagar v Novicerkvi za upravitelja dekanije Novacerkev (22. januarja 1930).

V nadškofijo Zagreb je bil odpuščen č. g. Janez Kljun, bivši kapelan v Žetalah (9. decembra 1929).

V Lavantinsko škofijo je bil sprejet duhovnik ljubljanske škofije č. g. Janez Lovšin, tč. provizor župnije naše ljube Gospe v Črešnjicah (27. decembra 1929).

Postavljeni so bili čč. gg.: župnik Franc Krošelj v Mozirju za soprovizorja župnije Sv. Mihael nad Mozirjem (8. januarja 1930); I. kapelan Alojzij Ocvirk v Vojniku za provizorja istotam (22. januarja 1930), in kapelan Albert Pravst v Zrečah za provizorja ravnotam (13. februarja 1930).

Nastavljen je bil č. g. Marko Krajnc kot kapelan v Kamnici pri Mariboru (15. decembra 1929).

Prestavljeni so bili čč. gg. kapelani: Štefan Bakan iz Dobrovnika v Dolnjo Lendavo (II.), Ignacij Brvar od Sv. Benedikta v Slov. gor. v Slivnico pri Mariboru (I.) in Ferdinand Herman iz Dolnje Lendave (II.) v Dobrovniki (1. januarja 1930).

Dopust zaradi bolezni je dobil č. g. Janez Verba j n š a k, kapelan na Dolu (s 1. februarjem 1930).

Začasno prazno ostane mesto kapelana v Vojniku (I.) in v Zrečah.

Umrli so: Čč. gg. Jurij Cvetko, vpok. župnik Jurkloštarski v Podčetrtku, dne 5. decembra 1929, v 51. letu, župnik Jožef Gunčar pri Sv. Mihaelu nad Mozirjem, dne 22. decembra 1929, v 67. letu, salezijanec Jožef Žerdin v Marjanišču v Veržeu, dne 29. decembra 1929, v 33. letu, I. kapelan Franc Lužar pri Sv. Trojici v Halozah, tč. v javni bolnišnici v Ptuj, dne 2. februarja 1930, v 38. letu, o. Kazimir Kosobud, O. T., vodja hiralnice v Muretincih, dne 15. januarja 1930, v 63. letu, in tit. gg. Janez Toman, kn.-šk. duhovni svetovalec, dekan in župnik v Vojniku, dne 19. januarja 1930, v 64. letu, in Matija Karba, kn.-šk. duhovni svetovalec in župnik v Zrečah, dne 12. februarja 1930, v 79. letu starosti. R. I. P.!

Lavantinski knezoškofijski ordinariat

v Mariboru, dne 18. februarja 1930.